

IV 61

Kapitel
Festerna.

VID SCHILLERS-FESTEN

i Helsingfors den 10de November 1859.

„Till fest!“ från land till land ett rop, ett gensvar mäktigt går,
Och konstens tempel öppnar sig och högtidssmyckadt står,
Och folken skönt förena sig båd' när och fjerran från,
Att minnas tidens största tolk och sångens bäste son.

Ty allt, hvad skönt och himmelskt än uti ett hjerta brann,
Uti din sång så hög och fri sitt skönsta uttryck fann;
Och hvar den klang, der väckte den förtröstan, mod och hopp,
Och lyfte evighetens dok för bländadt öga opp.

En ny Tyrteus gick du fram i mensklighetens strid
För friheten och sanningen, för andens ljus och frid;
Och för hvar ton en fördom brast, en kedja söndersprang,
Och till beundran för din fot tyrannerna du tvang.

Och mäktigt flög det fria ord utöfver haf och land;
För det är intet haf för vidt, för fjerran ingen strand.
Och hvarje folk, som stridit har för friheten engång,
Skall snarare förgäta den än Schillers sköna sång.

När lärkan sjunger vårens hymn i morgonljusets glans,
Då lyssna guldorgjutna skog och våg och blomstrens krans,
Tills, mäktigt gripne, sjelfve in de stämman med dess röst,
Och skogen susar, böljan slår, ljuft doftar blommans bröst.

Så sjöng ock du, när ny en dag gick öfver folken opp
Med morgonluft och rosensken, på löften rik och hopp;
Så fann ock hvarje ande djupt sitt hjertas folk i dig,
Och mäktigt stora värf och mål lycksaligt kände sig.

Och blektes många löften sen som dimmor i det blå,
Din sång har menskligheten kvar och den kan ej förgå;
Den krans, som sanningens triumf ej än förklara fick,
Den lägger hon uppå din lock med varm och tårfull blick.